

Het huiswerkspel

Dit verhaal speelt zich af in een land, hier ver vandaan. In dat land mogen de mensen geen Bijbel hebben en geen Christen zijn.

Het is ochtend. Kim loopt door de brede straten van Pyong Yang. Soms huppelt ze een eindje. Het rokje van haar schooluniform danst om haar benen. Brr, het is best wel koud. Ze trekt haar kniekousen wat hoger op.

Toen ze een uurtje geleden wakker werd, had het zonnetje zo vrolijk in haar kamer geschinen. Haar kamertje! Ze is er best een beetje trots op dat ze een eigen kamertje heeft. 't Is maar een heel kleintje, maar toch! Misschien is zij in de klas wel de enige die een eigen kamertje heeft. De rest slaapt allemaal met broertjes of zusjes op een kamer, en sommige zoals Jin... pff. Die slaapt met de hele familie in één kleine slaapkamer, terwijl hun opa en oma in de woonkamer slapen.

Kim loopt snel verder. Ze steekt de straat over. Veel verkeer is er niet, hoewel de straat breed genoeg is om wel 10 auto's naast elkaar te laten rijden. Maar er zijn niet veel mensen in haar land die een auto kunnen betalen. En de paar mensen die het geluk hebben er één te hebben, moeten erg zuinig zijn met het beetje benzine dat ze kunnen kopen.

Kim zucht. Haar maag knort. Ze had vanmorgen best nog meer rijstpap gewild, maar moeder had haar schouders opgehaald. Op is op, had ze gezegd. Het lijkt soms wel of er in haar land overal te kort aan is, denkt Kim opstandig. Maar ze zal er wel voor waken om dat hardop te zeggen. Zelfs niet tegen haar moeder. Want in Noord Korea lijkt het of de muren oren hebben. Overal zijn spionnen en verklidders. Voor je het weet wordt je opgepakt door de politie. Omdat je bijvoorbeeld iets verkeerd hebt gezegd over de regering.

Ze stopt voor een hoog flatgebouw. Haar vinger gaat zonder twifelen naar één van de honderden belknopjes en drukt het in. Ze kijkt omhoog. Nu gaat daar ergens hoog boven haar, op de 18e verdieping, een harde bel. Wonderlijk toch dat dat allemaal kan. Dat is vast weer één van de vele fantastische uitvindingen van hun Grote Leider Kim Jong Il. Die is zo vreselijk knap, dat is onvoorstelbaar. Op school heeft ze al veel geleerd over wat allemaal heeft uitgevonden. De machtige leider heeft al heel veel goeds bedacht voor hun volk. Jammer dat hij niet voor een beetje meer eten kan zorgen, zegt een stemmetje in haar. Nee, zo mag je niet denken Kim! Zegt ze snel tegen zichzelf. Want de Leider is immers onfeilbaar. Die kan geen fouten maken! De honger en de kou omdat er geen geld voor verwarming is, dat is allemaal de schuld van die Amerikanen.

Ze kijkt op de straatklok. Hoelang zal het vandaag duren voordat Lee beneden komt? Het is zo'n onverbeterlijke slome, die Lee. Ze drukt voor de zekerheid nog maar een keer op de bel, hoewel ze weet dat de moeder van haar vriendin daar een hekel aan heeft. Maar ja, te laat op school komen, dat mag helemaal niet. Daar staat een flinke straf op.

Ze drementelt wat voor het flatgebouw heen en weer om zichzelf een beetje warm te houden. Ondertussen zingt ze zacht een liedje dat ze pas op school heeft geleerd.

Een paar mannen lopen voorbij. Ze groeten haar vriendelijk, dan kijken ze weer strak voor zich uit. Kim kent ze wel, ze lopen hier elke dag voorbij als ze op Lee staat te wachten. Het zijn eenvoudige arbeiders, die de hele dag heel hard moeten werken in een donkere, tochtige fabriek voor heel

weinig geld. De mannen dragen grauwe werkpakken. Het enige dat het werkpak een beetje opfleurt is het glimmende speldje op hun borstzakje: alle grote mensen in Noord-Korea dragen zo'n speldje. Op dat speldje staat het portret van de grote Leider Kim Jong Il.

Hè, waar blijft haar vriendin nu toch? Net als ze voor de derde keer op de bel wil drukken, vliegt de deur van het flatgebouw open en stuift er een wervelwind naar buiten.

'Hoi Kim, goedemorgen! Snel ben ik vandaag beneden hè? Ik heb de trap genomen, da's veel sneller dan die slome lift. Gister is dat ding wel drie keer blijven steken. De stroom viel steeds uit. We moesten de deuren open duwen en eruit klimmen. Ik keek van 10 hoog de schacht in naar beneden. Eng joh!'

Kim slikt de boze woorden die ze in gedachten had maar in. Ach, Lee is nu eenmaal een onverbeterlijke slome, maar het is wel het vrolijkste meisje dat ze kent. En dat maakt een heleboel wachten goed.

Hand in hand rennen ze naar school. Ze passeren een fabriek. Bij de ingang staan een paar vrouwelijke soldaten met rode vlaggen te zwaaien. Een van de soldaten roept door een megafoon. Haar heldere stem galmt over de straat terwijl er op de achtergrond een bandrecorder vrolijke marsmuziek speelt.

*We hebben tekort aan eten en brandstof
Maar onze grote leider Kim Jong Il is altijd bij ons.
Daarom kunnen we alles overwinnen.*

Langs de vrouwelijke soldaten die vrolijk met de vlaggen zwaaien, stroomt een lange rij grauw geklede arbeiders de fabriekspoort door.

Ze lopen over het grote plein, voorbij het standbeeld van Kim Il Sung. Als altijd, kan Kim het niet nalaten even omhoog te kijken. Het koperen beeld glinstert in de ochtendzon. Vijfendertig meter boven haar ziet ze het gezicht van de geliefde leider.

'Hé, luister je wel naar me?' Lee trekt haar aan haar mouw. 'Sta je je weer te vergapen aan onze grote leider?'

'Stt joh!' zegt Kim geschrokken. Lee kan soms zulke onvoorzichtige dingen zeggen! Snel kijkt ze om zich heen. Gelukkig is er nergens een politieagent in de buurt.

'Ik vertelde dus net, dat ik volgende maand bij mijn opa en oma mag logeren. Die wonen helemaal in het oosten, vlak bij de zee.'

'Echt? Dat is fijn voor je, Lee!' zegt Kim. Ze is echt blij voor haar vriendin, maar voelt gelijk een beetje jaloersheid. Zij zal de korte wintervakantie gewoon thuis moeten blijven. En zonder Lee zal het dan extra saai zijn.

Die middag uit school zit ze in de keuken aan de keukentafel en kijkt ze hoe moeder het eten klaarmaakt.

'Waarom heb ik eigenlijk geen opa's en oma's meer?' vraagt ze opeens.

Moeder haalt haar schouders op. 'Die zijn dood.'

'Dat zegt u altijd als ik er naar vraag. Maar wie waren ze? Waar woonden ze? U hebt toch nog wel ergens foto's van hen. Van vroeger, toen u klein was?'

Moeder steekt het vuur aan en zet de pan met rijst op het kooktoestel. Dan droogt ze haar handen af en gaat bij Kim aan de keukentafel zitten.

'Nee, ik heb geen foto's van mijn jeugd. Ik heb geen foto's van mijn ouders. Ik heb helemaal niets! Het enige wat ik heb, is mijn verhaal.'

Ze kijkt Kim even nadenkend aan. Dan zegt ze: 'Kim, ik denk dat je nu oud genoeg bent om dat verhaal te horen. Luister, dan zal ik je het verhaal van mijn vader en moeder, van jou opa en oma vertellen. Maar pas op, het is geen fijn verhaal. Luister maar...'

(Moeder vertelt:)

Het huiswerkspel

Het is al ongeveer 40 jaar geleden. Ik zat in de derde klas. Mijn beste vriendin in die tijd was Jin Yung. Wij mochten altijd naast elkaar zitten. Op een dag was er iets bijzonders. De juffrouw zei dat we geen huiswerk meekregen voor de volgende dag.

'Geen huiswerk?' vroeg ik verbaasd aan Jin Yung. Ik kon mijn oren bijna niet geloven.

Want je moet weten, elke dag waren wij thuis uren bezig om Koreaanse woorden te schrijven. Ook moesten we veel sommen maken. Als het huiswerk klaar was, wilde ik natuurlijk graag naar bed. Ik was dan echt moe. Een hele dag school, en veel huiswerk maken. Het was voor mij daarom altijd echt moeilijk om nog even wakker te blijven. Maar ik wilde dat wel, want dan kon ik het verhaal horen uit het boek waar mijn vader en moeder mij vaak uit voorlazen.

Die avond hoefde ik dus niets te schrijven en te rekenen. Wat aardig is deze nieuwe juf, dacht ik.

Want die middag op school had de juf iets heel moois verteld.

'Kinderen, luister eens allemaal! Vanavond dus geen huiswerk. Maar in plaats daarvan wil ik met jullie een spel spelen. Het spel heet: Een geheime jacht op een schat.'

Dat klonk spannend! Wij luisterden heel goed naar wat de juf ging vertellen. Wij hielden wel van spelletjes.

'Wanneer jullie naar huis gaan, vanmiddag,' zei de juf, 'wil ik dat jullie thuis een zwart boek gaan zoeken. Sommige van jullie vaders en moeders lezen in dit boek. En misschien lezen ze jullie er wel eens uit voor voordat jullie naar bed gaan.'

Mijn ogen werden groot. Ik was zo verbaasd! Hoe wist de nieuwe juf over het bedtijd verhalenboek? Dat kon zij toch helemaal niet weten?

'Soms is dit boek verstopt,' zei de juf. 'Misschien moeten jullie het zoeken. Maar vertel niet aan je ouders dat je het zoekt. Het is een geheim!'

Ik had nog nooit iets geheim gehouden voor mijn ouders. Heel even bedacht ik of dit spel wel zo'n goed idee was? Maar dit was echt een heel aardige juf en zij zou toch wel weten wat het beste was. Bovendien, het was toch maar een spelletje.

'Als je dit boek vindt,' ging de juf verder, 'moet je het morgen mee naar school nemen. Wie dat boek vindt, zal een prachtige beloning krijgen!'

'Een beloning!' dacht ik. 'Ik heb nog nooit een beloning voor mijn huiswerk gekregen!' Soms waren er kinderen die een beloning voor een heel mooi handschrift kregen. Of voor het beste rekenwerk. Mijn werk was altijd goed, maar nooit het beste. Ik zat te springen om naar huis te gaan en met het huiswerkspel te beginnen.

Het boek

Toen de school uit was, rende ik zo hard ik kon van school naar huis. Eigenlijk haastte ik me helemaal voor niets. Ik kon toch niks doen voordat mijn vader en moeder naar bed zouden gaan. Dan pas kon ik het boek gaan zoeken.

Tijdens het eten, vertelde ik hoe aardig ik de nieuwe juf vond. 'Zij is heel knap!' zei ik nog tegen mijn ouders. Maar ik vertelde hen niets over het huiswerkspel.

Ik was natuurlijk heel vroeg klaar om naar bed te gaan. Ik geeuwde een paar keer, niet echt natuurlijk. 'Ik ga maar vroeg naar bed,' zei ik. Mijn ouders waren verbaasd. 'Wij dachten dat jij vanavond niet moe zou zijn omdat je geen huiswerk had.' Ik wilde zo graag mijn ouders over het spelletje vertellen! Maar ik wilde ook de beloning winnen. Mijn vader en moeder zouden heel trots zijn als ik won. Dan pas zou ik alles over het spelletje kunnen vertellen.

Terwijl mijn moeder me lekker warm instopte, ging mijn vader naar de keuken om het boek te halen. Ik luisterde heel goed. Ik hoorde een vreemd schrapend geluid. Het leek niet op een laatje dat werd opengetrokken. Het was ook niet een deur van een kast. Waar zou pappa het boek kunnen bewaren? Wat voor een geluid was dit?

Mijn vader kwam terug met het boek en ging naast mijn bed zitten.

'Wil jij een verhaal kiezen vanavond?' vroeg hij.

Ik dacht en dacht. Ik vond het verhaal over de man in de grote boot met al die dieren heel mooi. Maar ook wel heel erg, dat alle mensen die niet in de boot zaten verdronken. En dat verhaal over die man in de kuil, met hongerige leeuwen was ook spannend. Wat zou ik kiezen?

'Ik weet het!' zei ik. 'Lees het verhaal over de mensen die in die kleine boot waren toen een grote storm kwam. Zij waren bang, maar Jezus vertelde de storm dat hij stil moest zijn.'

Mijn vader las het verhaal, en daarna gaven vader en moeder mij een kus en zeiden welterusten. Ik luisterde weer heel goed toen mijn vader het boek teruglegde. Opnieuw hoorde ik dat schrapende geluid. Als ik maar te weten kon komen wat voor geluid dat is, dacht ik. Dan zou dat me kunnen helpen om het boek te vinden.

Het duurde zo'n lange tijd voordat mijn vader en moeder naar bed gingen! Maar toch had ik geen moeite om wakker te blijven. Ik was té zenuwachtig. Ik lag lekker te denken over hoe blij mijn vader en moeder zouden zijn wanneer ik de beloning thuisbracht. Misschien zou mijn moeder wat lekkers voor mij gaan koken!

Uiteindelijk deden ze de deur van hun slaapkamer dicht. Ik wachtte nog een paar minuten. Toen kroop ik langzaam uit mijn bed en liep op mijn tenen naar de keuken. Dit was het moeilijkste van het huiswerkspel. Waar kon het boek verborgen zijn? Ik liep een hele tijd te zoeken. In kastjes, in laatjes. Heel zachtjes, heel voorzichtig moest ik zijn. Maar hoe ik ook zocht, nergens vond ik het verhalenboek. Wat jammer toch! Ik stond een tijdje op de koude keukenvloer en dacht na. Wat moest ik nu doen? Ik wist het niet meer.

Plotseling viel mijn oog op een steen in de keukenmuur. Hij was niet gelijk met de andere stenen. Hij stak te ver uit. Ik duwde eens zachtjes tegen de steen. Hij bewoog! De steen zat los! Ik peuterde voorzichtig aan de steen. De steen begon te schuiven en veroorzaakte dat schrapende geluid dat ik steeds had gehoord als vader het boek ging halen!

Heel langzaam en voorzichtig trok ik de steen uit de muur. Erachter was een donker gat! Even aarzelde ik... Vader zou het niet goed vinden... Maar toch... Die beloning... Ik stak mijn arm in het gat. Het tochtte er een beetje en het rook erg muf. Mijn vingers tasten in het donker. Plotseling voelde ik iets... iets van papier. Ik pakte het en trok het uit het gat. En ja, het was het boek!

Ik zette de steen voorzichtig terug. Ik sloop terug naar mijn kamer, en probeerde om geen lawaai te maken. Bom, kletter, bang! Ik schrok vreselijk: ik was tegen een stoel gelopen. Doodstil wachtte ik. Maar alles bleef stil in de slaapkamer van mijn vader en moeder.

Veilig in mijn kamer, deed ik het boek in mijn schooltas. Heel blij, kroop ik onder mijn dekentje en ging slapen. Morgen zou het een schitterende dag voor mij worden!

De beloning

De volgende dag op school was zelfs nog leuker dan ik had durven dromen. Veertien van de zestig kinderen van onze school hadden een beloning verdiend. Tijdens een grote vergadering in de gymzaal, werden wij naar voren geroepen om beloond te worden. De hele dag werden we als prinsen en prinsessen behandeld. Het leukste was dat de leerlingen die gewonnen hadden een grote rode vlag en een rode sjaal kregen!

Veel kinderen op school droegen rode sjaals.. Ze hadden de sjaals gekregen toen ze lid werden van de communistische kinderclub, die na schooltijd bij elkaar kwam. Maar ik had geen sjaal. Mijn vader en moeder wilden dat ik na schooltijd naar huis kwam. Ik wilde mijn ouders graag tevreden stellen, dus werd ik geen lid van de club. Maar nu had ik toch een rode sjaal. En ook nog een rode vlag! Hoe trots zouden mijn ouders zijn!

Na schooltijd rende ik nog sneller naar huis dan de dag ervoor. De nieuwe sjaal had ik om mijn nek gebonden en in mijn hand droeg ik de vlag. Ik was zo opgewonden, dat ik vergat om de deur achter mij dicht te doen toen ik de keuken binnen rende. 'Mamma, mamma!' riep ik, 'kijk eens wat ik gekregen heb!!!'

Maar mijn moeder was niet in de keuken. 'Dat is vreemd,' dacht ik. 'Als ik thuis kom is Mamma is altijd in de keuken om eten te koken.'

Ik rende van kamer tot kamer in ons kleine huis, roepend om mamma, maar het huis was leeg.

'Misschien dat mamma in de schuur is,' dacht ik. Ik rende door de tuin naar de schuur. 'Mamma!' riep ik toen ik de schuur binnenkwam. 'Kijk eens naar mijn schitterende beloningen!'

Maar mamma was ook niet in de schuur. 'Wat vreemd,' zei ik hardop tegen mijzelf. Ik liep terug naar het huis. Onderweg bedacht ik hoe ik de vlag alvast zou kunnen ophangen. Dat zou een mooie verrassing voor vader en moeder zijn wanneer ze thuis kwamen! Ik trok mijn schooluniform uit en mijn vrijetijdskleren aan en hing de vlag op aan de muur bij de voordeur. Ik waste mijn gezicht en handen voor het eten. Ik werkte ook nog aan een paar rekenoefeningen voor school, alvast voor de volgende dag. Maar mijn vader en moeder kwamen niet thuis. 'Ik heb zo'n honger,' huilde ik. Ik ging op mijn bed liggen en tranen vielen op mijn kussen. Ik ben toen al snel in slaap gevallen. Het opblijven van de avond ervoor en al de opwindning op school hadden mij heel moe gemaakt.

Altijd verdrietig

Toen ik wakker werd, ging de zon op. 'Pfff, wat was dat een nare droom,' dacht ik. 'En ook zo raar! Ik droomde dat ik vannacht helemaal alleen in huis was. Ha, alsof mijn vader en moeder mij ooit alleen zouden laten 's nachts. Nee, dat zouden ze gelukkig nooit doen!.'

Slaperig ging ik naar de keuken om te ontbijten. Maar daar was niemand! Dat was nog nooit gebeurd! Ik rende naar de slaapkamer van vader en moeder. Leeg! Ik rende het hele huis door, riep om vader en moeder. Maar niets! Het was geen droom! Ik was echt alleen!

Ik rende bang naar de voordeur. Voor het huis stopte een auto. Drie politiemannen stapten uit en liepen naar onze voordeur. Ze stapten zonder iets te zeggen binnen. De volgende uren waren verschrikkelijk! Ze pakten al mijn boeken en kleren in. Ook mijn nieuwe vlag ging mee. Toen namen ze mij mee naar een kindertehuis van de regering. Daar moest ik voortaan wonen.

Ik huilde en huilde, vele dagen. Ik miste mijn vader en moeder zo. Niemand wilde mij vertellen waar ze waren. Ik was zo verdrietig en zo bang. Ik snapte er helemaal niets van. Waarom was ik hier? Waarom waren mijn vader en moeder weg? In mijn hoofd stormde het. Soms droomde ik van de man

Jezus en dat Hij tegen de storm in mijn hoofd zei om stil te zijn. In mijn droom voelde ik me dan heel rustig en vredig worden. Maar als ik weer wakker werd, huilde ik weer. Jezus was maar een man uit het verhalenboek. Zelfs als Hij echt geleefd had, was Hij nu zeker dood.'

'Pas veel later heb ik het begrepen. Het was om dat boek, dat verboden boek in de keuken. En het was allemaal mijn schuld! Door mij waren ze opgepakt! Ik heb hun verraden!'

Het verhaal is uit. Moeder kijkt Kim aan. Kim ziet tranen in moeders ogen. Ze heeft ademloos naar het verhaal van moeder geluisterd. Kim veegt met haar hand de tranen van moeders gezicht. 'Ik wilde dat ik dat huiswerk nooit gedaan had!' zegt moeder terwijl ze Kim over haar haren strijkt. 'Bent u er nooit achter gekomen wat er met opa en oma is gebeurd?' vraagt Kim. Moeder schudt het hoofd. 'Waarschijnlijk zijn ze naar een werkkamp in het noorden van het land gestuurd. Omdat ze dat verboden boek hadden. En ik heb gehoord dat het heel erg is in de kampen. Ze zeggen dat de gevangenen daar heel hard moeten werken. En ook dat ze daar vaak heel snel sterven.'

Stil zitten ze een poosje naast elkaar, elk met hun eigen gedachten.

'Beloof me dat je dit nooit verder zult vertellen, Kim? Het is gevaarlijk.'

Kim knikt. 'Weet pappa dit wel?' vraagt ze dan.

'Ja, pappa wel. En jij. Jullie zijn de enigen op de wereld die dit verhaal nu kennen.'

Onverwacht bezoek

De volgende dag op school kan Kim haar aandacht haast niet bij de les houden. Steeds weer moet ze denken aan het verhaal van moeder. Lee heeft haar al een paar keer vragend aangekeken.

In de pauze lopen ze samen door het park. 'Wat is er met jou?' vraagt Lee nieuwsgierig.

Kim haalt haar schouders op. 'Niets hoor!'

'Jawel, er is wat. Ik zie het echt wel aan je. Ik ben je beste vriendin, aan mij kun je alles vertellen, dat weet je toch?'

Kim kijkt haar aan. Ze heeft het moeder beloofd. Maar ze wil er zo graag met iemand over praten.

'Beloof je me dat je het geheim zult houden?'

'Jouw woorden zijn bij mij veilig, Kim. Ik kan zwijgen!'

Kim kijkt even om zich heen, of er niemand in de buurt is die zou kunnen meeluisteren. De kust is veilig, ze zijn helemaal alleen.

'Gisteren vertelde je dat je bij je opa en oma gaat logeren. Ik heb geen opa's en oma's meer. Toen vroeg ik gisteren aan mijn moeder waarom ik geen opa's en oma's heb.'

'Ja, en wat zei je moeder toen?' vraagt Lee nieuwsgierig.

Zachtjes vertelt Kim haar vriendin het verhaal van opa en oma.

Kim ziet de ogen van Lee tijdens het verhaal steeds groter worden. Als ze klaar is met vertellen, grijpt ze Lee's hand. 'Je hebt het beloofd hè!'

Lee knikt. 'Het is goed dat je mij dit verteld hebt, Kim. Echt waar. Ik... ik...'

Kim kijkt Lee aan. Huilt ze nu? Waarom? Vindt ze het zo erg van haar opa en oma? En wat staart ze vreemd in de verte, net of ze helemaal vergeten is dat Kim naast haar staat.

'Ik weet hoe dat boek heet,' zegt Lee opeens.

'Wat? Echt? Hoe dan?' vraagt Kim verbaasd.

Lee schrikt op uit haar dromerij. 'Hè wat? O, laat maar, nee, ik weet het toch niet, denk ik, kom we moeten snel weer naar school de pauze is om en als we te laat komen dan...'

Kim kijkt Lee met grote ogen aan. Wat heeft haar vriendin opeens? Waarom praat ze zo druk? Maar hoe ze ook aandringt, Lee wil er verder niets over zeggen. Het lijkt wel alsof ze geschrokken is.

Die avond zit Kim in de woonkamer ijverig te rekenen. Het zijn moeilijke sommen vandaag. Vader leest het blad van de communistische partij. Moeder is bezig vaders kapotte broek te naaien. Opeens wordt er op de deur geklopt. Alle drie schrikken ze op. Wie kan er zo laat nog aan de deur zijn? Er komt 's avonds nooit bezoek. Angstig kijkt Kim naar vader die naar de deur loopt. In hun land gebeurt het soms dat de politie zomaar iemand oppakt. Zouden ze nu vader komen halen? Had vader een grote fout gemaakt op zijn werk? Of had moeder iets verkeerd gezegd over de regering, of over de grote leider?

Vader doet de deur open. Kim's mond valt open van verbazing als ze ziet wie het zijn. Daar staan de vader en moeder van Lee. En achter hen ziet ze ook Lee staan. Kim voelt zich bang worden. Zou... zou Lee thuis het verhaal toch hebben doorverteld? O, nee! Opeens bedenkt Kim dat Lee's vader bij de politie werkt en ze voelt hoe ze het opeens heel erg warm krijgt. Van angst. Wat zal er gaan gebeuren? Zouden ze nu opgepakt worden, naar werkkampen worden gestuurd, net als opa en oma?

Vader groet beleefd. Hij kent Lee en haar familie niet. Lee's vader vertelt wie zij zijn. Vader nodigt hen binnen, gastvrij maar duidelijk heel verbaasd. Als ze allemaal zitten, valt er een stilte. Kim kijkt Lee vragend aan. Lee haalt haar schouders op en maakt een gebaar met haar handen van 'ik kan er ook niets aan doen.'

Lee's vader begint te praten.

'Vanavond aan tafel vertelde Lee ons een verhaal. Een verhaal dat ze vanmiddag van iemand had gehoord. Ze mocht het eigenlijk niet verder vertellen. Maar ze vond het zo belangrijk dat ze het toch deed.'

Kim kijkt Lee woedend aan, maar Lee kijkt naar de grond.

'Het was een verhaal over een opa en een oma. Over een heel verdrietig kind en een boek.'

Kim ziet moeder als door een wesp gestoken overeind schieten. Met boze ogen kijkt ze Kim aan. 'Je had het beloofd!' fluistert ze woedend.

Lee's vader ziet het, en glimlacht. Hij steekt zijn hand op. 'Rustig, rustig. Niet boos worden. Het is soms juist door het breken van een belofte dat er iets goeds gebeurt. Mevrouw, ik heb gehoord hoe verdrietig uw jeugd is geweest,' zegt hij tegen Kim's moeder. 'Maar ik denk dat wij goed nieuws voor u hebben.'

'Goed nieuws?' vraagt moeder.

'Ja. Het gaat over Jezus. Hij is niet alleen maar een man uit het verhalenboek. Hij heeft echt op aarde geleefd! Dat boek dat je ouders hadden, was de Bijbel. De Bijbel, dat is het Woord van God. Jouw ouders geloofden in Jezus.'

'Dat is heel aardig,' zegt moeder. 'Hij moet een hele aardige man geweest zijn.'

Moeders stem klinkt niet echt blij.

'Maar, er is nog meer goed nieuws. Jezus leeft nóg!'

'Echt waar?' vraagt moeder. 'Hij zal dan wel heel oud zijn!'

Lee's vader glimlacht even.

'Bedoelt u dat Hij een soort God is?' vraagt Kim's vader.

Lee's vader knikt. 'Niet een soort God. Maar Hij is de God. Niet Kim Jong Il is de grote leider, maar God. Hij is de Koning der koningen.'

Kim's moeder veert overeind.

'Ik geloof niet in God,' zegt ze. 'Als er een God zou zijn, zou Hij mij mijn huiswerk niet hebben laten maken en zouden mijn vader en moeder nu nog leven.'

Lee's vader zegt: 'Toch bestaat Hij. Hij heeft Zijn zoon naar de aarde gestuurd. Heel lang geleden werd Jezus geboren in de stal van Bethlehem. En later is Hij aan het kruis gestorven. Hij kwam om voor de zonden van Zijn volk te betalen. Zelf had Hij nooit iets verkeerd gedaan. Hij wilde de straf van God dragen in plaats van Zijn volk. Zijn volk, dat zijn grote mensen en kinderen, die in Hem geloven. En als je in Hem mag geloven, ben je echt gelukkig. Als je mag weten dat je zonden vergeven zijn. Maar Jezus is ook weer uit de dood opgestaan en opgevaren naar de hemel. Wij kunnen Hem nu niet meer zien. Maar we kunnen tot Hem bidden en Hem onze zonden belijden. Hem vertellen hoe slecht wij zijn van binnen. Hij kan en wil onze zonden vergeven. Ons een nieuw hart schenken.'

Kim's moeder zegt zacht: 'Ik ben ook heel slecht van binnen. Het is allemaal mijn schuld dat mijn vader en moeder nu dood zijn. Doordat ik zo graag die beloning wilde hebben op school zijn zij nu dood. En ik heb later mijn juf zo vaak dood gewenst. Als ik haar ooit tegen was gekomen, had ik haar misschien wel vermoord. Het is allemaal mijn schuld! Ik ben een slecht mens!'

De moeder van Lee pakt moeders hand en zegt zacht. 'Weet u, juist voor slechte, zondige mensen wilde Jezus komen. Weet u waar Hij geboren werd? In een vieze beestenstal. Denkt u dat Hij dan niet in een vies en zondig hart wil komen wonen?'

Die avond is het heel laat als Kim naar bed gaat. Lee's vader vertelt Kim en haar ouders heel veel over de Heere. En de Heere wil de eenvoudige woorden van de vader van Lee gebruiken.

Niet lang daarna wordt de familie van Kim gedoopt. Niet in een kerk, maar ergens in een huis. In het geheim, niemand mag het te weten komen. De geheime politie loert nog steeds op christenen, om ze weg te voeren, in kampen te stoppen, te mishandelen en te vermoorden.

En Kim's moeder? Ze leert de vrede van Jezus kennen. Die vrede, waarvan zij heel vroeger over gedroomd had. De bange storm in haar hoofd is nu echt door Hem gestild.

Dit was een verhaal over Noord Korea. In dat land woedt de ergste christenvervolging ter wereld. Ook vandaag worden er nog duizenden christenen vervolgd, mishandeld en vermoord. De strafkampen zitten vol met gevangenen christenen. Laten we hen in onze gebeden niet vergeten.

Eeuwoud Koolmees